

MIQUEL CLUA

EL PONT TIBETÀ

Era a tres-cents metres d'alçada sobre la vall, sol, fent equilibris damunt unes fustes unides per cables que es bellugaven com sacsejades per algun enemic, ja que de vent no en feia. Fins i tot podia ser *foc amic*, perquè el cas és que sempre hi havia algú disposat a fer-li la pasqua, es deia a si mateix. Allí dalt el vestit i la corbata no ajudaven gens. Amarat d'una suor freda, arrossegant-se amb una tremolor de cames evident, es va agafar tan fort com podia a un dels cables que feien de barana, si se'n podia dir així, per mirar el buit, d'on provenia una cridòria tal que se sentia des d'aquella alçada, la mateixa que la de la torre Eiffel. Malgrat el seu estat, encara va trobar l'esma suficient per esbossar el seu característic somriure forçat i saludar amb una mà, l'esquerra, el reduït grup d'incondicionals (una mena de guàrdia pretoriana que el seguia arreu) que agitaven una pancarta que resava *Enlin, president!!!*

Però on tenia el cap quan va defensar al Parlament aquella iniciativa ciutadana, es lamentava desesperat. El seu *penchant* populista l'havia perdut irremissiblement. Les cames ja no l'obeïen més. Ara, en saludar, va copsar clarament la situació i va entendre que no podria travessar aquell pont tibetà esfereïdor. Senzillament, no estava fet per a això. Just abans que li vingués la primera arcada, es va adonar que era la seva fi política. I es va posar a plorar d'amargor, ell que tenia fama de gaudir d'un estómac capaç de digerir qualsevol avatar com si res i en un no res, com va fer amb l'espectacular desfeta de les últimes eleccions. De fet, ni en néixer va plorar, perquè no

l'havia parit la seva mare; era ell qui havia decidit sortir de la comoditat de la placenta, impacient per acomplir la seva missió en aquest món i alhora demostrar la seva proverbial maduresa ja que sabia perfectament que no hi havia marxa enre-
re. Excepte ell, quin infant vol deixar un cau matern amb temperatura constant, alimentació permanent, on se sura ingràvidament i on no cal fer l'esforç de respirar? Però és que eren tots uns fluixos, uns cagamandúrries, com va poder comprovar al llarg de la seva vida. Ah, si no hagués estat per ell! Què se n'hauria fet, de la colla de beneïts a qui havia donat un sentit a la seva vida? Només ell tenia la capacitat de sacrifici per defugir els plaers, les distraccions i altres fútils consagrants cada segon a la causa.

Entre arcada i arcada, pensava que com podia ser que, amb més de quaranta anys d'experiència política a l'esquena, reconegut per amics i enemics com el polític més esforçat de país, el millor coneixedor de més dossiers, el que havia projectat més la seva figura internacionalment i el que havia estat àrbitre de qualsevol decisió rellevant d'estat dels darrers trenta-cinc anys, es veiés obligat a passar aquest tràngol inhumà. I, sobretot, com podia haver-lo beneït i promocionat tan alegrement, sense escoltar les veus dels qui l'envoltaven.

Mentre es mortificava amb aquests pensaments, va recordar el dia en què més de mil joves i menys joves, capitanejats per un franc tirador no adscrit a cap partit, conegut pel mot *Baby*, varen rodejar el Parlament i van amenaçar de no deixar sortir-ne cap diputat fins que no promulguessin la modificació de la Llei electoral que demanaven: tot candidat a cap de Govern havia de ser capaç de travessar el pont tibetà de 400 metres de llarg i que sobrevolava a 300 metres d'alçada la seu

del Parlament, situada a la vall principal del muntanyós país. La Policia, molt ressentida per les mesures de racionalització de la despesa que se li havia aplicat, va mostrar amb rotunditat tota la passivitat de què era capaç.

Tot havia començat feia quinze anys, amb un deteriorament lent però incessant de l'economia. Ningú no trobava feina i la gent havia d'emigrar. Els governs successius no havien sabut aturar la sangonera, tot i haver gastat fortunes en estudis encarregats a prestigiosos gabinets forans, de portar espectacles de renom internacional o d'intentar que hi anessin empreses estrangeres amb pedigrí. La crisi de lideratge era evident. Ningú no era capaç de proposar cap camí ni d'incidir en cap dels problemes estructurals, ben identificats pels nombrosos estudis estratègics elaborats pels millors experts mundials i que dormien als calaixos de les institucions. Bona part de la població va començar a pensar que tant mirar fora havia fet oblidar que el que calia era fer valerla pròpia identitat i ser capdavanters en alguna cosa. I què més adient que construir un pont tibetà sobre la capital per reivindicar la bellesa i l'atractiu d'aquelles valls? I què de més genuí que mostrar al món l'aplom del mateix cap de Govern perquè quedés clar de quina pasta estava fet aquell poble?

Ja vomitava quan va aparèixer l'helicòpter de la televisió nacional que filmava l'esdeveniment. Tot i no atansar-se gaire al pont, va provocar unes petites turbulències que posaren fi a la poca resistència que li quedava. Abans de desmaiar-se li va semblar que veia el somriure maliciós d'un dels candidats, que esperava el seu torn. A baix, la pancarta que el celebrava també havia perdut les maneres. Els incondicionals es miraven astorats i es duïen les mans al cap. No calia ser una

guineu per saber que la fi del líder era la seva pròpia sentència. Sol ser el destí dels sequaços.

En Briget, el poeta de guàrdia, s'ho mirava divertit i il·lusionat perquè sempre havia pensat que —ja se sap que la ment dels poetes es nodreix de contradiccions i disposa d'una imaginació desbordant— era un país molt petit però sense més límits que els que ell mateix s'imposava i on podia passar qualsevol cosa. Potser era aquest, l'encís que hi trobava. Amb tot, un neguit larvat que anava fent el seu camí el tornà a la realitat: encara no se li havia acudit cap idea mínimament profitable en relació amb el poema que, preceptivament, havia de fer arribar l'endemà a l'Ateneu. Només tenia clar que l'ocasió, històrica, demanava una expressió conceptual, una instantània inequívoca del que estava succeint.

La plaça de poeta s'havia creat feia uns quaranta anys, arran del viatge a París d'una delegació del Consell de Savis a la qual un polític local va explicar que la cultura mou els negocis i que no hi ha vila, ni comarca, ni contrada que es preï que no tingui un poeta, un cronista, un cantautor i un historiador de guàrdia. Mentre la resta es dediquen tranquil·lament a fer negocis, cobejar propietats i presumir del que posseeixen, el poeta té la immensa responsabilitat de capturar instants, emocions o vivències per destil·lar-los en versos que, un cop l'any, l'Ateneu divulga solemnement perquè els atrafegats conciutadans puguin entrellucar, encara que només sigui de forma fugaç, algun hàlit d'immanència. És una tasca feixuga i desagradada que anys enrere, quan el país era pobre i no podia permetre's aital dispendi fix, el Consell de Savis encarregava ocasionalment a poetes forans de primera fila.

Mentre mirava l'escena, no va poder evitar d'imaginar què en diria l'historiador de guàrdia. ¿No era ben cert que aquell pont precari era d'allò més adient en aquelles valls remotes, que, com deia amb ironia l'Hacub —una veritable enciclopèdia vivent—, vist que per aquí no havien passat ni el Renaixement, ni la Il·lustració, ni el Romanticisme, ni el Modernisme, eren de cultura tot just postneolítica?

L'endemà, puntual, va enviar el seu poema a l'Ateneu:

el pont tremola
remors bufecs paüra
oh renaixença